

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 1.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 4 Januari 1912.

Expedition: Kammakaregatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspolis 20 öre pr petrad.

32 årg.

Adolf Wiklund.

Förvärfvandet af en ny kapellmästare för Kgl. Operan har alltid gifvit oss anledning att i »ord och bild» här fästa uppmärksamheten på den nye innehafvaren af denna för teatern viktiga post. Vid början af denna regims första spelår var det italienaren Voghera, som i detta hänseende kom ifråga, nu är det en svensk kspellmästare vi ha att uppmärksamma.

Vår Opera har från början af dess tillvaro haft utländska kapellmästare af brist på inhemska. Först med Ludvig Norman fingo vi en svensk sådan och han efterföljdes af J. Denté, A. Söderman, Conr. Nordqvist, Andreas Hallén och under Ranft'ska regimen Herman Berens och Hjalmar Meissner, hvilken senare hr Ranft återbördade till sin operett-teater. Richard Henneberg, ehuru tysk, kan sedan länge anses vara

Andreas Hallén.

naturaliserad här och detsamma får väl sägas om finnen Armas Järnefelt. Vi hoppas att, med den musikutbildning, som nu mera hos oss kan erhållas, hädanefter inhemska dirigenter skola stå Operan tillbuds, likasom äfven svenska artister för scenen.

Adolf Wiklund föddes den 5 juni 1879 i Långserud, Värmland. Barnomsåren tillbragtes på Karlsborg, där hans far var organist. Båda föräldrarna voro mycket musikaliska. Adolf Wiklund gjorde sina skolstudier i Eskilstuna, efter hvilkas afslutande han vid 17 års ålder blef elev vid konservatoriet i Stockholm och efter 3 års studier där aflade organist-, musiklärare- och kyrkosångare-examen. På konservatoriet utbildade han sig till pianist för prof. Bolander och därefter här hemma för Richard Andersson samt studerade dessutom kontrapunkt och komposition för Johan Lindegren, vår ansedde lärare i dessa ämnen.

Adolf Wiklund.

Sven Kjellström.

1927
16/12

År 1903 erhöill Wiklund statsstipendium för komposition och studerade ett år i Paris, där han samtidigt var organist i Svenska kyrkan. År 1905 erhöill han Jenny Linds-stipendiet för studerande i utlandet och vistades 2 år i Berlin, där han som pianist fullkomnade sina studier hos den utmärkte läraren prof. James Kwast. År 1907 kom han genom dåvarande kronprinsessan Victorias bemedling till Karlshagens hofteater såsom kapellmästarevolontär. År 1908 finna vi honom åter i Berlin såsom repetitör vid kejserliga operan, och samtidigt var han kapellmästare och instuderare vid den berömda sångerskan Etelka Gersters operaskola därstädes. Därifrån fick han kallelse från vår Operas direktion att blifva dirigent för hofkapellet. Vid midten af maj förra året gjorde hr Wiklund sin debut som sådan vid uppförandet af »Den vilseförda» och har sedan varit fästad vid kgl. teatern, efter det hr Voghera vid slutet af det förra året lämnade densamma. Hr Wiklund har vid flere tillfällen på konserter ådagalagt sin stora förmåga som pianist.

Såsom komponist har hr Wiklund ådagalagt en aktningvärd förmåga. Af hans större kompositioner må nämnas en *Konsertuvertyr*, Fdur, som först uppfördes 1907 af Konsertföreningen och i maj förra året på en Operakonsert; *Konsertstycke* för piano och orkester; *Pianokonsert* med orkester; en *Stråkkvartett*; Två *Violinsonater*; för pianosolo: *Sonat* op. 5; *Fantasiestycke*, op. 3 n:o 1 (1906); *Andante* op. 6; *Drei Intermezzi* op. 8 (1906), tillägnade den ansedda pianisten fru Kwast-Hodapp, hans ofvan nämnda lärares maka; 4 *Lyriska Stücke*, op. 14; *Stämningar*, 6 pianostycken; för en röst med piano: »*Lykken i min Sjell*» och »*Jeg synes, att verden skinner*», op. 7, n:o 1 och 2 (1905); *Vier Lieder* op. 9 (1906); 2 *Sånger* (1904); *Fyra Sånger* op. 12: n:o 1 »På floden», 2 »Sof oroliga hjärta», n:o 3 »Som mandelblom», n:o 4 »Ved Söen» (i särskilda häften). Detta hvad vi kunna erinra oss om hans tonsättningar. Artalen, som angifvas, afse utgifningstiden. En broder till Adolf Wiklund är den sedan länge hos oss bekante pianisten och ackompanjatören, konservatorieläraren Viktor Wiklund, som på senare åren äfven gjort sig känd som dirigent, och hvars maka Hedvig Wiklund är en framstående förmåga som violinist.

Sven Kjellström.

Det är just ej något hedrande bevis på den musikälskande publikens smak och konstförstånd i vår hufvudstad, då en så ädel konstart som kammarmusiken ej är en lockelse för densamma. Och likväl ha vi här haft utmärkta förmågor att bjuda på. Vi ha under 20 år haft Aulinska kvartetten och

under senaste åren den ypperliga trion Märtha Ohlson, Rundqvist och Lindhé, men publikan på deras soaréer har varit rätt tunnsådd, oaktadt konsertlokaler varit små. Medan våra inhemska konstnärer ha vnit så tillbakasatta, har den utländska Brüsselkvartetten haft fullt hus på sina konserter i Musikaliska akademien. Aulin med sin kvartett skuddade stoftet af sina fötter här och slog sig ned med den i Göteborg, där utnämnd kapellmästare vid dess Orkesterförening. Då bildade sig här förra året ett nytt kvartettsällskap genom vår högt ansedde violinist Sven Kjellström, som från den ofvannämnda trion förvärfvade sig hrr Axel Rundqvist och Carl Lindhé samt därjämte en här förut obekant god violinist, hr Frtz Johansson. Men skulle väl denna stråkkvartett kunna hoppas bättre öde än den Aulinska? Vi ha ej fullt reda på om det var hr Kjellström, som tog initiativet; alltnog, för kammarmusiken intresserade personer bildade, då man nu hade hans kvartett att påräkna, en »kammarmusikförening» med värfvande af ett antal abonnenter på en serie konserter, så stort att det fyllde hela Musikaliska akademiens stora sal, och 5 af dessa konserter ha nu gått af stapeln, äfven med biträde af pianister och andra medverkande.

Hr Kjellberg, som nu ett par år varit stadigt bosatt i Stockholm, har under denna tid allt emellanåt dels gifvit egna konserter, dels medverkat vid andra och ärligen äfven låtit höra sig i landsorten. Till det porträtt af honom, som illustrerar detta nummer, vilja vi nu bifoga några biografiska notiser.

Sven Kjellström är född den 30 mars 1875 i Luleå. Vid 4 års ålder kom han till Hudiksvall och började då på egen hand, under det han i denna stad gick i skola, att spela violin. År 1889 vann han inträde vid vårt konservatorium, och fick en god, af honom mycket värderad lärare i prof. C. J. Lindberg. Sju terminer studerade han vid detta läroverk. Efter några års anställning i k. hofkapellet, samt några års konserterande i Stockholm och landsorten, erhöill han genom vännar och gynnare här medel att resa till Paris 1897. Där fick han under tre år ostördt ägna sig åt studier vid konservatoriet för Remy, lärare i violinspelning. Efter dessa tre år sökte han plats hos Colonne, och bland 57 sökande erhöill han plats i hans berömda konsertorkester som 1:e violinist och stannade i 5 år hos honom, hvarefter han ägnade sig åt gifvande af lektioner och konserterande. Under alla dessa år var Kjellström hemma i Sverige under somrarna och konserterade, dels i Stockholm, dels i landsorten, oftast tillsammans med den i England bosatte, f. d. konservatorie-eleven pianisten Alfred Roth, med hvilken han ock uppträdde i Kristiania och i London flere gånger. Nästa år ämnar han med honom göra sin 10:de höstturné i Norrland. Han har äfven

konserterat i Tyskland, i Karlsruhe, på vår drottningens rekommendation, och i Berlin med Philharmoniska orkestern. På sina utländska konserter har han med förkärlek uttört svensk musik. Under vistelsen i Paris var han medlem af Viardot-kvartetten.

Sedan Kjellström nu i lugn slagit ned sina bopålar i Stockholm, trifs han här väl, helst som han i förening med andra intresserade lyckats stifta »Kammarmusikföreningen» och blifvit anställd såsom musikchef och primarie i Mazerska kvartettsällskapet härstädes. För ett år sedan erhöill han af en konstmäcenat 15,000 kronor till inköp af en utmärkt Ruggeri-violin.

I Paris blef Kjellström 1905 utnämnd till Officier d'Académie.

Andreas Hallén.

Slutet af förra året var märkligt nog för vår f. d. hofkapellmästare och äldste, nu lefvande tonsättare af rang, Andreas Hallén. I slutet af december fyllde han 65 år och d. 16 okt. kunde han fira 30-årsjubileum med sin första opera *Harald Wiking*, som 1881 den dagen hade premiär på Stadtteatern i Leipzig och räknas för att vara det första försöket med Wagner som förebild i hans musikedrama-stil.

Detta har gifvit oss anledning att sedan »Harald Wiking» efter 22 års hvila återupptagits på vår operascen meddela hans porträtt jämte en kort biografisk skiss. Utförliga biografier öfver honom ha förut varit införda i denna tidning. I fråga om hans förstlingsopera gafs densamma här första gången 1884 och senast i april 1889, då personalen utgjordes af frk Ek, fru Edling, hrr F. Brun, Lundqvist, Nygren, Grafström och Rundberg.

Andreas Hallén är född den 22 dec. 1846 i Göteborg. Han har studerat musik vid Leipzig-konservatoriet för Rheinberger och Riets 1866—71 och var efter återkomsten till Göteborg dirigent för dåvarande musikförening 1872—78, vistades sedan i tre år som sånglärare och musikreferent i Berlin. Hösten 1884 kom hr Hallén till Stockholm och gaf konsert här i Musikaliska akademien. Han blef då vald till kördirigent för det nybildade »Filharmoniska sällskapet», som d. 10 mars 1885 gaf sin första konsert, och hvars ledare han sedan var i 10 år. Från 1892 till 1897 var Hallén kapellmästare vid Operan. Han blef 1884 ledamot af Musikaliska akademien. Hösten 1902 flyttade han till Malmö och bildade där »Sydsvenska Filharmonien», som den 2 nov. 1903 där gaf sin första konsert och sedan konserterat flerstädes i Skåne etc. och äfven i Köpenhamn.

Som operakomponist uppträdde hr

Hallén som sagdt först i Tyskland, senare operor af honom, allra först gifna i Stockholm, äro: *Hexjällan* (1896), *Valdemarsskatten* (1899) och *Valborgsmessa* (1902). Af andra hans många kompositioner kunna nämnas körverken *Vineta*, *Pagen och kungadottern*, *Drömkonungen och hans käresta*, *Trollslottet*, *Styrbjörn starke m. m.*, musik till *Gustaf Vasas saga*; orkester: 2 *Rhapsodier*, *Frithiof*, *Sten Sture*, *En sommarsaga*, *Vårbrytning* och vidare kammarmusik, sånger och pianosaker. Till hans siste verk hör ett *Juloratorium* (1904) en större symfonisk dikt *Sferernas harmoni*, *Svensk hyllningsmarsch* till Oscar II jubileumsdag 21 jan. 1904 f. ork. o. piano, *Sverige*, festkantat (1908) för soli, kör och piano, af sånger: *Tre visor i folkton* med piano eller liten orkester, *Vår svenska fana* för 1 röst eller unison kör, *Legender och visor* af O. Levertin för baryton, *Junker Nils sjunger till lita* (ur »Gustaf Vasas saga»), *Sångduetter m. m.* Ett litterärt verk af honom, *Musikaliska häserier*, utkom 1894.

Hallén är sedan ett par år lärare vid konservatoriet och musikreferent i »Nya Dagligt Allehanda-Vårt land».

Prenumerationsanmälan.

Svensk Musiktidning

upplefver sin 32:a årgång 1912

och anbefaller sig i våra musikvänners åtanke. Undertecknad har ock nu i 27 år ensam varit utgifvare af och redaktör för tidningen. Behovet afven i vårt land af en musiktidning, tillgodoseende den allmänna musikbildningen — ej endast fackmusici af lägre eller högre ordning — är oomtvistligt, och att den plan, efter hvilken Svensk Musiktidning är redigerad, tillgodoser detta behof — nämligen af en populär-instruktiv musiktidning för den musikaliska allmänheten — tycks bevisas däraf, att ingen annan tidning för musik så länge existerat i vårt land eller ens i den skandinaviska norden. Svensk Musiktidning har gjort till sin uppgift att tillgodose så väl vår konsthistoria genom kontinuerliga uppgifter om operaverksamheten och konsertväsendet i hufvudstaden samt genom utförliga biografiska uppsatser etc., som ock i det allmänna musikvetandets intresse meddela notiser om musikvärldens viktigaste tilldragelser i in- och utlandet, särskildt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder, instruktiva uppsatser, blandade med följetongsaftiklar, musikpressens alster, musiklitteratur etc., hvarigenom både lärorikt och omvexlande innehåll erbjudes. Fina porträtt till biografierna

illustrera hvarje nummer. Svensk Musiktidning är den enda verkliga sådan här. Den är icke en facktidning för ett särskildt slag af musiker, icke heller ett »musikblad» med musikstycken som hufvudsak, likasom ej heller en både dramatik och musik omfattande tidning. Svensk Musiktidning har ock, under sin långa tillvaro, i utlandet gjort sig bekant såsom svenskt musikaliskt fackorgan och där varit uppmärksammasad.

I det vi frambära vårt tack till dem, som hittills gynnat Svensk Musiktidning med prenumeration, hoppas vi på deras fortfarande intresse för densamma och att de äfven skola rekommendera den åt andra musikvänner i och för behöflig större spridning.

Svensk Musiktidning utgifres 1912, såsom förut, två gånger i månaden (utom juli—augusti, »den döda säsongen») till ett pris af **5 kr.** pr år. Mindre än hel årgång beräknas efter lösnnummer (25 öre).

På tidningen prenumereras här å **Expeditionen, Kammakaregatan 6**, en trappa öfver gården, samt i **bok- och musikhandeln, å posten och tidsningskontor.** I landsorten prenumereras bäst å **posten**, då tidningen **förtast** kommer prenumeranterna tillhanda.

Presentkort för årsprenumeration finnes att köpa å Expeditionen, i bok- och musikhandeln.

Vördsamt anhålles att prenumeration må ske **så snart som möjligt; vid direkt prenumeration å Svensk Musiktidnings Expedition, Stockholm**, tillsändes tidningen prenumeranten kostnadsfritt **genast den utkommit.**

För att spara våra förra prenumeranter besvär vid prenumerationsförnyelse, sända vi dem, som förut, årgångens första nummer, med anhållan att de, som **icke vidare önska erhålla tidningen, tillkännagifva detta åt budet, eller å tidsningsexpeditionen före andra numrets utsändande.** Senast när budet kommer med andra numret torde det första återlämnas af dem som ej förnya prenumerationen; af dem, som därmed fortsätta, torde då **till budet prenumerationssafgiften mot kvitto erläggas.** Dem, som behålla första numret utan att afsäga sig tidningen, anse vi oss alltså få fortfarande räkna som prenumeranter å densamma.

Vördsamt

Redaktionen.

Frans J. Huss.

Våra operaförhållanden.

I förra årgångens första decembernummer lämnade vi en redogörelse för K. teatern under spelåret 1910—1911 och revisorernas berättelse om det gångna spelårets ekonomiska resultat. Den var ingalunda uppmuntrande. Bristen från föregående spelår: 102,786 kronor, hade

ökats med omkr. 144,000 kronor. Då nuvarande operachefen, greve Stedingk, öfvertog denna post i sept. 1910, hade han ett varnande exempel i sin företrädare, direktör Ranft, som från hösten 1908 till våren 1909 hade rodret i sin teatervana hand, och som säges ha därvid ur egen kassa fått släppa till ett par hundra tusen kronor. Herr Ranfts teatervana tyckte man skulle göra honom ekonomiskt försiktig, men kanske var äfven han för sangvinisk. Före honom hade Wagners »Nifelung-ring» redan blifvit uppsatt, samt »Ragnarök» 1907, men det återstod ännu en af Wagners musikdramer, nämligen »Tristan och Isoide», som han fick på sin lott att sätta upp, hvilket ej längre kunde uppskjutas. Äfven R. Strauss' »Salome» var här upptagen före hr Ranfts chefskap. Hr Ranft skaffade operan genast en kassapjes i »Madame Butterfly», som redan den 6 nov. gafs för 25:te gången. Framgången berodde på operan själf, icke af någon favoriserad sångare eller sångerska. På denna följde E. d'Alberts »Låglandet», en i och för sig tilldragande opera, som gått mycket i utlandet. Af andra nybeter under Ranft'ska regimen följde den verkligen värdefulla »André Chenier» af Giordano, »Spader dam», som man hade skäl att vänta sig skulle locka såsom af »Eugen Onegins» komponist. Slutligen kom Peterson-Bergers »Arn-ljot»-premiär, en förtjänst att upptaga såsom svensk opera.

Uppsättningen af alla dessa nyheter var förstklassig och skedde med inhem-ska krafter; möjligen efter utländska studieresor. Repriserna af äldre operor såsom »Nordstjärnan», »Postiljonen», »Den bergtagna», »Hugenotterna» krä-fde inga stora dekorationskostnader, möj-ligen dea föratnämnda, som ej gifvits på länge. Hr Ranft hade lugn för så-dana personalkonflikter, som föranledde pressens anfall mot hans företrädare och dennes afgang. Däremot uppstod en annan under hans direktörsskap, för-anledd af hofkapellets fordran af ökad löneförhöjning, som måste beviljas och hetydligt ökade teaterns utgifter. Nå- gon betydligare tillökning af artisternas och personalens gager vid nuvarande styrelsens tillträdande har ej försports. Däremot måste en ny operakör bildas, då den gamla strejkade, en omständig-het som väl mera än i ekonomiskt hän-seende inverkade på repertoarens om-växling och inöfvande af för den nya saker.

Under sådana förhållanden mottog den nuvarande operadirektören, greve Stedingk chefskapet för Kgl. teatern och otvifvelaktigt hade han och styrel-sen de bästa afsikter och förhoppningar i afseende å Operans ledning och fram-gång under den nya regimen. För-hoppningarna voro dock för optimistiska med hänseende till de sto:a förvänt-ningar man gjorde sig beträffande ny-engagerade krafter, med hvilka man trodde sig kunna såväl bereda institu-

tionen stort gagn, som ock — en väsentlig faktor — skapa dragningskraft till Operan för ökande af publikens frekvens.

Såsom medverkande orsaker till det stora deficit i redogörelsen för förra spelåret uppgifves stora kostnader för skyddsanordningar och genomgående förbättringar af den elektriska belysningen m. m. Den sistnämnda hade redan för ett par år sedan beslutats, men verkställigheten uppskjutits. Emellertid fanns väl kostnadsförslag däröfver att beakta. Äfven skulle anskaffandet af nya dekorationer förorsaka en stor utgiftspost. Renoveringar i fråga om kostymer skulle också vara nödvändiga. »Jag skulle vilja se publiken», säger operachefen, »om vi inte bjöde på förstklassig inramning! Ty det vill jag säga, att visst ha de sista tio åren fördyrat allt, men ha också sänkt smaknivån. Publiken har inte något allvarligt intresse. Det är revyer och farser och biografer.» Men vår publik har ej, hvad vi veta, yttrat något missnöje om regie, uppsättningar och dekorationer och dess »intresse» för Operan, som icke saknas, har varit för väl förenadt med underkunnighet om den ekonomiska svårigheter, för att icke med större pretentioner dess existens skulle äfventyras. Främlingar och andra, som sett större utländska operascener, ha funnit vår Operascen motsvara äfven högt ställda fordringar.

Då den nya styrelsen tillträdde sitt värf, var den naturligtvis kunnig om de dryga nödvändiga utgifter som kräddes för »skyddsanordningar», »elektrisk belysning» m. m. Beträffande dekorationer borde väl, då operahuset ej var mer än 12 år gammalt, för den äldre repertoaren så stora utgifter icke behövas. En annan sak är med nyuppsättningar, och härvidlag beror på, hvilka nyheter som väljas till uppförande och hvilka kostnader de medföra. Operachefen har i en intervju nyligen yttrat, att i »konstnärligt hänseende stå vi ej ej efter hvarken Köpenhamn eller kontinentens operor». Men detta inträffade väl icke först med den nya styrelsens regemente? Operachefen antyder, att man klagat på »hans utländingar», men han hade — som han säger — inga tenorer. Herr Ödmann var ur räkningen, ehuru han ännu uppträdde någon gång. Men vi hade hrr Nyblom, Malm, Stockmann och Lennartsson, hvilka senare nu äro ett stöd i stora roller. Dock — det saknades en »dramatisk» tenor, hvarvid väl menades en för Wagners musikdramer. Hr Pogany engagerades därtill och försvann, efter att här, länge indisponerad, ha uppträtt en gång som Lohengrin utan framgång. Hr Konrad hade man ej heller mycken fördel af och han blef ingen favorit hos publiken. Hr Kirchner, som vi fått behålla, höra ju till de lyriska tenorerna och har ej lyckats ännu sätta sig in i vårt språk. Svenska sådana ha vi i de ofvannämnda och nya de-

butera alltjämnt. För den obligatoriska »ringen» fick man anskaffa en dyr tysk tenor af rang, ha Knoté — nå det är ju alltid intressant, att få höra en sådan, men det kostar! Och de höga förköpsprisen taga på publikens kassa, så att frekvensen sedan förminskas. All denna tenornöd hade afhjälpts genom hr Menzinskys kvarstannande. Visserligen lär han ha fordrat ett gage af 24,000 kronor, men det kunde kanske ha nedprutats, och lägre aflönade kamrater hade väl insett att dyra gästspel därmed undvikits, hvarjämte han visat sig kunna sjunga rollerna på god svenska till undvikande af den språkblandning af tyska och svenska, som nu förekommer på vår operascen.

En åtgärd af den nya styrelsen, som ej var nödvändig, bestod i engagemetet af en utländsk kapellmästare, hr Voghera. Vårt hofkapell behöfde ej af honom någon »upprykning». Efter ett år försvann han och blef ersatt af en svensk kapellmästare. I styrelsens prospekt hette det, att dessa nya utländska krafter skulle verka mycket fördelaktigt för bildandet af svenska sådana, hvilka sedan skulle ersätta utlendingarna. Vi tvifla på behovet af läromästare och resultatet. Regien skulle i hr Goldberg vinna en framstående kapacitet. Nå, han lär ha respekt med sig och i ett och annat arrangement inlagt förtjänst, men vi ha ej funnit några mera framstående resultat af hans regie. En främling kommer förstas med nya idéer, ofta obehöfliga, men alltid dyrbara att realisera, kräfvande onödiga dekorationskostnader. Många af hans »förbättringar» äro ingalunda lofvärda. Gounods »Faust» t. ex. gafs med bättre regie förr än nu. Att i första tablån placera den gamla till höger i st. f. till vänster är en småaktig förändring, och att låta honom efter tömmandet ef Mefistofeles' förnygrings-dryck fortfarande (på tyskt manér) träda fram som gubbe och med ungdomens glöd prisa sin förnygring, är ett nonsens. Hur långt efter dryckens intagande antages den böra verka?! I mörkret, då synen af Margareta framträder, afkastades förr gubbkostymen och han trädde fram därefter som yngling. Detta är mycket naturligare. Att Margaretas trädgård nu förvandlats till en modärn sådan, har trån alla håll väckt löje. Att i »Mignon» trädgårdspaviljongen äfven moderniserats var, minst sagdt, obehöfligt, och i sista akten gör trappan upp till ett upplyst rum alls ingen god verkan. Bättre förr med blott ett par ljus i den gamla dunkla slottssalen till belysning. Vid uppsättningen af »Izyl» är scenutrymmet alltför knappt för de stora folkmassorna, likasom nu i »Aida» vid festtåget med den segrande Radames. Att endast påpeka ofvanstående ingalunda berömvärda innovationer.

Uppsättningen af nyheterna ha nog ej kostat så litet. »Izyl» har ej blifvit någon kassapjäs, hvarken här eller

utomlands. »Susannas hemlighet» är en obetydlighet, baserad på en italiensk fars, och framgången ute har ej varit nämnvärd. »Festen hos Thérèse» är en stor pantomim-ballett, med dyr uppsättning och har väl endast slagit an i Paris. Sådana pantomimer gå ej hos oss, om ej i form af dylika för barnföreställningar. Den hlef snart nedlagd, liksom den andra franska, operetten tangerande nyheten »Telemaks friarefärd». Vidare »Boris Godunow», mest gedigen af det nya, men tung och ej synnerligen intresserande publiken. Hr Voghera lär ha blifvit förtjust i den i Paris, där ett ryskt sällskap gifvit operan med den berömda barytonisten Schaljapin. Nyligen har i Lemberg operan blifvit kyligt emottagen. I vår tid är det svårt att få nyheter för Operan, det erkännes, och hvarken »Elektra» eller »Rosenkavalieren», ha kunnat komma i fråga. Massenets »Don Quixote», som man ansett för komponistens bästa verk och ej länge sedan hade premiär på Monte-Carlo-teatern, har i den tyska staden Nürnberg gjort lycka i höst. Några förslag på gångbara nyheter ha vi ej att framställa.

Operachefen är bedröfvad öfver sitt första års dåliga resultat, men är förhoppningsfull. »Det går upp igen», har han sagt; »vi ha nog en god framtid!» Mätte hans förhoppningar ej svikas! Men han klagat tillika öfver den stora konkurrensen och man vill ha en biografskatt till förmån för de kgl. teatrarna. Att vinna ökad operafrekvens är hufvudsaken och kanske det kan ske genom att uppfriska den nuvarande stagnerande repertoaren med upptagande af gamla goda operor, och, såsom det föreslagits, nedsättning af parkettprisen.

Från Romas horisont, hösten 1911.

R. Strauss' »Cavaliere della rosa» etc.

Roma 10 dec.

Förårets så magnifika säsong å Costanzi-teatern erhöi under Arturo Toscaninis genialiska ledning i början af juli en värdig avslutning genom verkligt mönstergiltiga tolkningar af Verdis mästertliga svanesång *Falstaff* och Puccinis nya, icke minst ur dramatisk synpunkt fängslande musikdram *La fanciulla del West*. Den förra återgafs af sådana förmågor som António Scotti, en utomordentligt superb protagonist, Edoardo Garbín, hvilken med alltjämt oförminskad friskhet sjöng Fentons af honom vid urpremiären kreerade parti, samt Livia Berleudi, Virginia Fabbri och Alda Frances — af australisk börd, men gift med en

italiensk impresarie — såsom de muntra fruarna Alice, Quickly och Nanetta, medan den senare operan hade en präktig primadonna i Eugenia Burzio, ypperligt sekunderad af tenoren Amédéo Bassi och barytonisten Pasquale Amato, hvars rent af brutala roll eger ett anmärkningsvärdt släktttycke med Scarpias i "Tosca". Omedelbart efter ovannämnda operaproduktioner, omväxlande med utsökta balettföreställningar af utvalda artister från ryska kejserliga teatrar, bland hvilka särskildt den charmante unge dansören Vazirav Nijinski torde söka sin like, exekverades några gånger Verdis härliga, om än i likhet med Rossinis "Stabat mater", väl dramatiskt färglagda *Requiem*, jämväl dirigeradt af Toscinini samt med "Costánzis" kör och orkester äfvensom några af denna teaters förnämsta konstnärer i solopartierna.

1911 års "esposizioe musicale", som tyvärr ej enligt sitt program framfört prof a sjuttonde och adertonde sekels lyrisk-dramatiska alster, har nu fullständigats genom förberäta scens under oktober och november pågående "stagioe", som — i likhet med sin närmaste föregångare utan understöd af vare sig stat eller kommun — med en repertoar af ej mindre än åtta operor icke minst är förtjänt af erkännande på grund af de med hänsyn till sina prestationer moderata biljettpriisen. Säsongsens största triumf var otvifvelaktigt *Aida*, bland hvars framställare Augusto Scampini och framför allt Cecilia Gagliardi i särskildt utmärkte sig i hjältens och hjältinnans roller. *Mefistófele*, där spanjoren José Palet och den med en smältande vacker stämma begåfvade Manfredo Polverosi alternerade i Fausts parti och Camilla Pasinis i synnerhet i tredje akten idealiska Margareta-Helena förtjäna en "mention honorable", hade förmånen att uppvisa en snart sagdt oöfverträfflig protagonist, Nazareno de Angelis, väl f. n. Italiens ypperste bassångare.¹⁾

Mindre lyckligt utföll upptagandet af *Saffo*, den så ytterst prolifika Pacinis på allenast tjuguåtta dagar komponerade melodram, hvars svagheter och ålderdomsskrynklor vid förnyadt åhörande alltmåra träderidagen. Den för en lyrisk tragedi inne högst tacksamma uppgiften hade å "Costánzi" en verkligt fascinerande tolk i den alltjämt på höjden af sin konst ständiga rumäniska primadonnan Hariclea Darclée, Climene och Alicandro åter samma utmärkta representanter, som vid senaste uppförandet, å "La

Scala" i Miláno²⁾, Fanny Anitua och Augusto Bellantóni, af hvilka den förstnämnda både i fråga om röst och apparition frappant erinrar om Mathilda Jungstedt; den senare gaf ypperligt uttryck åt de gripande tonfällor för faderskärleken, som kompositören inlagt i öfversteprestens parti. På grund af Scampinis indisposition, blef denne substituerad med en allt annat än idealisk Fäon. Med så dragande magnetiser som Alessandro Bonci-Fernando och Ruffo Titta-Figaro gestaltade sig naturligtvis ett par sådana favoritoperor för italienska publiken som *La favorita* ("Leonóra") och *Il barbiere di Sevilja* ("Barberaren") till rent af "pyramidal succés".³⁾ Vid den förras sida stod värdigt Riccardo Stracciari-Alfonso, och i den senare operan glänste en på "Costánzis" horisont ny stjärna, en intagande autentisk ung spanjorska Elvira de Hidalgo; dessutom må nämnas de Angelis — jämväl en magnifik Amonásro i "Aida" — såsom patern och don Basilio, hvilken senare roll gaf honom tillfälle att briljera med sina verkligt fenomenala låga toner. Med dylika excellerar äfven Tittas "barberare", en makalöst schwung- och gemütfull prestation, om ock den illustrerade artisen visar sig väl nonchalant i fråga om iakttagandet af själfva partitrets rytmer.

Kort efter de ordinarie föreställningarnes slut gafs till förmån för de i kriget mot turkarne fallne och sårade soldaternas familjer en representation af *Rigoletto*, hvari man framför allt hade tillfälle att njuta af Boncihertgens perfekta "bel canto" och Stracciari's förträffliga interpretation af titelpartiet. Under säsongslopp förekom jämväl en soaré för italienska "Röda korset", hvilken förutom andra och tredje akten af "Saffo" bjöd på den berömda barytonisten Mattia Battistinis mästervärdiga sångföredrag och en af Tostis romanser, tolkad af Luisa Garibaldis präktiga mezzosopran med accompagnemang af den venerable mästron själf; till sist utfördes af teaterns utmärkta kör och orkester den fascinerande Mameli-hymnen, som, ehuru ej officiellt, i Italien motsvarar fransmännens "La marseillaise".

Beträffande "Costánzis" noviteter måste i alla händelser framhållas oegentligheten af att inrymma Richard Strauss' musikkomedi *Il cavaliere della rosa* ("Rosenkavaljeren") inom ramen af 1911 års "esposizione musicale", detta från syntetisk synpunkt inkongruenta

samt utan organisk enhet mellan burleskhet och sentimentalitet oscillerande opus af den germanske tusenkonstnären, hvilket emellertid afgjort vunnit på, att den af han trogne vapendragare Hugo von Hoffmannsthal till större delen på prosa författade texten klumpiga och långdragna texten med sin delvis såsom i tredje aktens första pantomimiska scen rent farsartade karaktär jemte väsentliga förkortningar erhållit en välgjord italiensk omklädnad. Strauss' musik har här ej mindre än förut i Miláno rönt erkännande för de ej få skönheter dessamma i de lyrisk-sentimentala partierna har att uppvisa, framför allt marskalkinnans "rêverie" i slutet af första, rosenkavaljerens entré i början af andra akten och finalen i den tredje med den förras, Ottávios och Sofias trio samt duon mellan de två sistnämnda. Å andra sidan torde Strauss näppeligen göra anspråk på att skörda några lagrar för de valsartade och äkta varieté-messiga motiv han anlitat för pjesen i komiska scener och hvarigenom han rivaliserar med sin famösa operett-namn, äfven om de äro utarbetade med hans öfverlägsna tekniska talang. En stor del af framgången här på platsen är att tillerkänna det på samtliga händer i allo briljanta utförandet, hvaraf vi allenast må anföra Hariclea Darclées marskalkinna²⁾, österrikiske barytonisten Paul Ludikars baron och den knappt sextonåriga spanska sångerskan Conchita Supervias Ottávio. Andre kapellmästaren Egisto Tango gick lyckligt i land med det kinkiga värfvet att dirigera Strauss' senaste sceniska skapelse äfvensom Pacinis "Saffo"; öfriga här ofvan nämnda operor hafva haft förmånen af maestro-veteranen Luigi Mancinellis öfverlägsna ledning med — liksom under förra säsongen — "Augustéos" ypperliga orkester.

Det sista nya programmet inleddes med den komiska enaktsoperan *Il sagraio di Susanna* ("Susannas hemlighet") af direktören vid Venezia-konservatoriet Ermanno Wolf-Ferrari, hittills snart sagdt okänd i sitt eget fädernesland, hvaremot hans för en behaglig melodisk inspiration och remarkabel formell förmåga utmärkta arbeten vunnit erkännande bland annat i Sverige¹⁾, Tyskland och Amerika. Det ifrågavarande, liksom sin förebild Pergolesis "Serva padrona" betitladt "intermezzo" är ett slags "lever de rideau" med en dialog mellan två personer, förutom uppträdandet af en "stum" tjänare, men medan det sistnämnda stycket, trots sin naiva

¹⁾ För öfrigt måste det betecknas som en oerhörd mannamn att boycotta konstnärer af en Mascagnis och en Franchettis rang; den förras *Isabeau* har redan triumferat i sydamerika och den senares *Colombo* är ett erkänt »chef-d'œuvre».

²⁾ Jfr. Svensk Musikt. 1911 n:o 7.

³⁾ "Il factotum della città" (stadens f. m.; begynnelse orden af Figaros cavatina i första akten) har under årets lopp mer eller mindre lyckadt gjort sin apparition på sammanlagt sex af "den eviga stadens" scener, därtill i två olika repriser å "Costánzi".

²⁾ En sannskyldig »dea ex machina» åstadkommer denna kvinnliga Hans Sachs de båda unga älskandes förening, resigneradt offrande sin kärlek till Ottávio.

⁴⁾ Både förberäta opus och *Donne curiose* (»Nyfikna fruar») hafva gifvits å Stockholmsoperan.

form och sceniska intrig har att uppvisa pointer af den dråpligaste komik, är i fråga om Wolf-Ferrari att beklaga, det en tonsättare med talang ej eger bättre urskiljning än att välja en så ytterst barock librett, hvars källa är en miserabel fars från 1850-talet "Il puzzo del sigaro" ("Cigarrstan-ken"). I fråga om återgifvandet af denna bagatell med Riccardo Stracciari och Inez Ferraris — en helt ung sängerska, jämväl särdeles lyckad såsom Gilda i "Rigoletto" och Sofia i "Cavaliere della rosa" — i grefvens och grefvinnans roller, må anmärkas hur relativt bortkomma operaartister verka i modern toalet.

En helt olika genre tillhör Gin o Robbianis lyriska tragedi *Esvelia* hvars handling, hemtad från Heines ballad "Ritter Olaf", tilldrager sig i Norge på 1000-talet. Anlagd på pompösa scener i den "stora" operans stil, är densamma emellertid allt annat än dramatisk, med tröttande longörer och en kör — "la folla" (folk-hopen) — som under pjesens lopp ej ett ögonblick lämnar scenen utan med stereotyp enformighet inramar de agerande personerna, samt till råga på måttet en ren absurditet. Efter att såsom en godtgörelse högtidligen hafva firat sin dotters förmäling med hennes förförare, en tapper ung riddare, dömer konungen utan misskund denne till döden! Sin unge kompositörs första sceniska vapenbragd, kan "Esvelia" betecknas såsom ett nobelt kraftprof, vittnande om grundliga studier af särskildt wagnerianska förebilder och stor scenisk kapacitet samt mot slutet uppnående en högre grad af själfständighet och ett ganska rikt mått af melodisk ingivelse. Jämväl på grund af återgifvandet med Camilla Pasini och José Paletti hufvudpartierna samt "Costanzis" utmärkta kör och orkester, rönt det af tonsättaren själf "con amore" dirigerade verket en synnerligen vacker framgång. Förtjänt af omnämnande är icke minst första aktens vackra scen med Trondhjems domkyrka och berginfattade fjord¹⁾.

Från de andra romerska teatrarna är denna gång föga att förmäla. Å "Adriano" pågår en i det hela sekundaklassisk operasång, hvars enda hit-tillsvarande novitet, Riccardo Saortis efter Cossas dram "Cecilia" bearbetade *Venezia*, med venezianska målargeniet Giorgione till hjälte, visade sig vara en ganska melodiös skapelse i Verdis tidigare manér men föll igenom, hufvudsakligen på grund af sina tekniska brister, trots sin lysande "succès" härom året i Palermo.

¹⁾ I fråga om den så förtjänstfulla dekorativa uppsättningen af öfriga operor kunna vi ej underlåta en reservation mot trädgårdsscenen i "Mefistofele" med Margaretas palatsliknande boning, som snarare erinrar om Capuletti-familjens slott i andra akten af "Romeo och Julia".

"Quirino" har med den unga, ganska begåfvade Isabella de Frate såsom primadonna haft en rätt elevmässig "stagione", hvaråt hennes moder Ines, en något bedagad, men verkligt framstående sängerska, genom sin Norma förlänade ett visst skimmer från "bel cantos" glansdagar, och, man kan mindre undra på, att hon i det ögonblick då en nybörjerska hotade att fördärfva dennas stora duett med Adalgisa, ej kunde afhålla sig från att tillropa den sistnämnda: "Stia zitta quando canta io". (tyst, när jag sjunger).

Nyligen har med J. S. Bach-program internationella sällskapets för utbredande af äldre och nyare kammar-musik — hvarom undertecknad förut relaterat i Sv. Musikt. — första konsert för vintersäsongen ägt rum i den nya "Sala Verdi", belägen inom furstliga Odescalchi-palatset, och i söndags öppnade ånyo "Augustéo" efter åtskilliga månaders paus sina portar med en ungersk "festival", anförd af den celebre, men såsom dirigent mindre betydande violinisten Jenő Hubay och under medverkan af den redan berömde, unge pianisten Ernő von Dohnányi.

C. v. P.

Musikpressen.

På Abr. Lundquists förlag har till julen utkommit:

för piano, 2 händer:

Alfvén, Hugo: *Gustaf Frödings jordafärd*, arrangement med öfverlagd text af Verner von Heidenstam. Op. 29; 1 kr.

Anjou, Emil: *Drömbilder*. 6 Melodier. Kr. 2.

Lönegren, Karin: *Tre Fantasi-stycken*. Kr. 2: —;

för en röst och piano:

Alfvén, Hugo: *Julsång* (ess—ess). Ord af E. Evers. 1 kr. — *Pioner* (d—gess). Ord af Anders Österling. Tillegn. Signe Rappe. Kr. 1: 25.

Boberg, Hjalmar: *Jutta kommer till Folkungarna* (d—tvåstr. A eller Fiss). Ord af Verner von Heidenstam.

Körling, Felix: *Tre sånger* 1. Jag vill fylla ditt öra med sång (b—f); 2. Om våren (c—g eller f). Båda med ord af K. G. Ossian-Nilsson; 3. Hymn till morgonstjärnan (f—f). Ord af Sigrid Agrell. Kr. 2: —.

för manskör:

Alfvén, Hugo: *Gustaf Frödings jordafärd*. Pr. 30 öre.

för en röst med piano:

Peyron, Ika: *Hyllning till fosterlandet*. (d—f eller g). Ord af Stellan Möerner.

Alfvéns gripande stämningsfalla »Gustaf Frödings jordafärd» föreligger här såväl i den ursprungliga sättningen för manskör som satt för piano med öfverlagd text. — Anjous »Drömbilder» för piano ha följande öfverskrifter: »I skymningsstund», »I drömmar», »Gång-låt», »Berceuse», »Vemod», »Fjärils-lek». De äro likasom Karin Lönegrens »Fantasistycken» melodiskt väklingande utan inkrånglad harmonik. Den senares stycken, af hvilka två ha ³/₈:dels takt, äro litet mera genom sina brutna basackord anlagda på att verka »brillant» — Alfvéns »Julsång» — för att nu öfvergå till sångerna — är en rätt vacker och stämningsrik sång i enkel populär stil och låg sättnings (såsom vi se här ofvan är djupet och höjden af sångernas tonläge (inom klammer, såsom vi bruka), angifvet på ett lättbegripligt sätt. Pionerna i våra trädgårdar, mest röda och frodiga, såsom sångens vignett visar, göra just icke något dystert intryck, sådant som Österling skapat i sin dikt. Alfvén har musikaliskt understrukt det i sin tonsättning med motsvarande harmonik i skarpa dissonanser och i tonarten ess moll med rätt svårspelt ackompanjemang, om än tempot är »Andante quasi Adagio». Sången är tillägnad hofsängerskan fröken Signe Rappe, som först lär ha sjungit den på en af sina Upsalakonsorter i höstas. Det vill en talang som hennes med hjälp af en god pianist att göra något af denna sång. — Bobergs ofvan-nämnda sång är, såsom man kan förstå af ämnet, hållen i balladstil och rätt lyckad. — Den som förut lärt känna Felix Körtings mera populära sängkompositioner, finner i hans här nämnda »Tre sånger» något af annat slag, ehuru ej i den modärna dissonansmättade genren. De äro alla talangfullt utarbetade; de två första i allegrotempo med ackordrikt, rörligt ackompanjemang, den senare, andante, med lugnare ackompanjemang af brutna ackord.

Den oss tillsända sången »Hyllning till fosterlandet», med musik af vår bekanta tonsättarinna fru Ika Peyron, tillhör ursprungligen Kvinnoförbundets fosterländska väggplansch. Den vackra sången lämpar sig särskildt för skolor och unison sång, och är nu särskildt utgifven.

Litteratur.

Tidning för musik, som utgifves i Helsingfors och började sin 2:a årgång den 14 sept., inledes i 7:de häftet för 15 dec. med en uppsats om Rich. Strauss' nyligen i Helsingfors, såsom vi omnämmt, uppförda »Salomé», med karaktäristik öfver densamma, om hvars uppförande äfven lämnas en kritik. Häftet innehåller vidare »Weingartner och Hans von Bülow», »Filharmoniska orkestrens hotade existens», omnämnande af stadens konserter, notiser etc.

Från scenen och konsertsalen.

Kungt. teatern.

- Dec. 14. A. Lortzing: *Tsar och timmerman*. (Tsar Peter I, under namn Peter Michaelow: hr Wallgren; Peter Ivanow, van Bett; hr Malm, Stiebel; Amiral Lefort, markis de Chaleauneuf, lord Sydenham: hr Herou, Stockman. Sjöberg; Murie, fru Brown: fruor Oscar, Jahnke).
 15. Donizetti *Leonora*. (Leonora, Inez: fru Järnefelt, frk Linnander; Fernando, Alfons IX, Balthasar: hr Stockman, Lindstedt, Svedelius).
 16. 31. Rossini: *Barberaren i Sevilla*. (Rosina, Macellina: fru Oscar, frk. Lindegren; greffe Almaviva, Figaro, doktor Bartholo, Bazil: hr Lennartsson, Lejdström, Stiebel, Wallgren) ^{81/12} matiné.
 17. Verdi: *Trubaduren*. (Leonora, Azucena, Ines: frk Linnander, fru Järnefelt, frk. Hörndahl; Manrico, greffe Luna: hr Kirchner, Conny Molin, deb; Fernando: hr Svedelius).
 20. Weber *Friskytten*. (Agatha, Anna: frk. Larsen, fru Oscar; Max, Kasper, Kuno, Ottokar: hr Lennartsson, Svedelius, Sjöberg, Oscar; Kilian, Eremiten: hr Eriesson, Wallgren; brudtärnor: fru Högberg, frkn. Lindegren, Hörndahl).
 26. *Vermländingarne*. (Matiné — Mor Lisa: frk. Anna Karlsohn, afsked från Operan; Anna: frk. Larsén; Erik, Anders, Löparnisse: hr Lennartsson, Malm, Stiebel).
 26. Gounod: *Faust*. (Margareta, Martha, Siebel: frk. Linnander, fruor Jahnke, Bartels; Faust, Mefistofeles, Valentin, Wagner: hr Stockman, Wallgren, Oscar, Mandahl).
 27. Bizet: *Carmen*. (Carmen, Michaela, Frasquita, Mercedes: fruor Järnefelt, Bartels, frkn. Lindegren, Hörndahl; Don José: hr Schwebach, gäst: Escamillo, smugglarhövdingen, Remmendado, Morales: hr Herou, Ericson, Lennartsson, Stiebel, Mandahl).
 28. Balett: *Askungen* (barnföreställning).
 29. A. Hallén: *Harald Viking*. (Drottning Bera, Sigrun: fruor Claussen, Oscar; Eric, Gudmund, Harald: hr Oscar, Wallgren, Stockman; Torggrim Sigleif: hr Grafström, Lennartsson).
 30. Verdi: *Aida*. (Aida, Amneris: frk. Linnander, fru Claussen; Radames, Konungen, Ramphis, Amonasro. hr Kirchner, Sjöberg, Wallgren, Herou).

Oscarsteatern.

- Dec. 14—22, 26—28. Georg Jarno: *Till kejsaren*.
 17, 23, 31. *Reskamraten* (matiné).
 29—30. J. Gilbert: *Kyska Susanna*.

Musikal. akademien.

- Dec. 26. Matiné af hofsångaren John Forsell för välgör. ändamål. Ackompanjatriss: fru Gurli Forsell.

Såsom ofvan synes har Operans märkligaste tilldragelse under året varit repisen af Halléns »Harald Viking», som vi emellertid varit förhindrade att förnya bekantskapen med. För öfrigt har julhelgen kommit fram, som vanlig med »Vermländingarne» och baletten Askungen, »att roa barn med». Debuter ha fortsatt. Från operett-teatern intet nytt. Den enda konserten, nämligen hr Forssells annandag jul, gafs för välgörande ändamål och fullt hus i Musikal. akademien. Vi hade ej satts i tillfälle att taga notis om densamma.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Med förra året afgick från Operan en förtjänstfull sängerska, fröken Anna Karlsohn, som alltsedan 1879 varit engagerad vid densamma och med sin behagliga röst samt betydande sångkonst, äfven i koloraturpartier, varit en mycket verksam och användbar artist för vår lyriska scen.

Musikaliska akademien har i slutet af november till preses återvalt justitierådet Karl Silverstolpe och till vice preces f. d. öfversten Chr. Lovén. Vidare återvaldes förutvarande medlemmar och suppleanter i förvaltningsutskottet och läroverksstyrelsen samt medlemmarna i valkommittén.

Till extra och biträdande lärare vid musikkonservatorium för detta år återvaldes samtliga i sådan egenskap under innevarande termin anställda personer med undantag af professor Fridolf Book, som anhållit att på grund af hög ålder ej vidare komma i åtanke. Till professor Book, som var vid sammankomsten närvarande, framförde ordföranden uttrycken af akademiens erkännande och tacksamhet för hans långvariga och nitiska lärareverksamhet. Till biträdande lärare i violinspelning förordnades violinisten Julius Ruthström.

Läraren i violoncellspelning och kontrabassspelning kammarmusikus Anton Andersen beviljades på ansökan efter uppnådd pensionsålder afsked från befattningarna med 1911 års utgång. Till att upprätthålla befattningarna under ledigheten förordnades kammarmusikus Carl Lindhe i violoncellspelning och kammarmusikus Eduard Stanek i kontrabassspelning.

Därefter anmäldes att akademien fått mottaga en donation på 10,000 kr. enligt testamentarisk disposition af framlidna änkefriherrinnan Hilda Oxenstierna, född Lindgren. Dessutom anmäldes gåfvor till akademiens bibliotek från kyrkoherde G. T. Lundblsd och från Albert Bonniers bokhandel.

Våra stora musikskolor.
 Richard Anderssons musikskola börjar

vårterminen den 12 jan. Stockholms Musikinstitut, som förestås af fröken Sigrid Carlheim-Gyllensköld, som grundade detsamma för öfver 20 år sedan, börjar på nya året lektionerna den 9 jan.

Fru Paula Lizell återtager sin undervisning i plastisk och scenisk framställning den 10 jan.

Herr Sven Lizell, lärare i pianospelning vid Richard Anderssons musikskola, återtager sina privata pianolektioner den 10 jan. (Se sista sidan.)

Examina vid musikkonservatoriet. Vid Musikkonservatoriet ha under den nu avslutade examensperioden följande examina blifvit af lagda:

organistexamen af Karin Andersson och Bertha Broman; musiklärareexamen af Thorsten Rantzen och Simon Sandhagen, hvilka båda förut aflagt organistexamen och den förstnämnde erhållit specialbetyg i pianostämning, Sigrid Christerson, f. d. elev, Werther Carlsson och Gabriel Hedman, båda icke-elever; examen för behörighet till musikdirektörsbefattning vid militärkår af Frits Christenson, Carl Gudmundson, Georg Ringvall, f. d. elev, och Rudolf Ljung, icke elev. Specialbetyg i pianostämning har tilldelats Samuel Hwasser, icke elev.

Vid terminens afslutning ha såsom belöning utdelats konservatoriets jetong till Natanael Broman, Nils Grevillius, Oskar Lindberg, Albert Mellqvist, Conny Molin, Sixten Westerberg och Erik Åstedt. Därför har från d:r Ernst Fogmans donotionsfond ett valdthorn tilldelats H. J. Klaesson. I stipendier och gratifikationer ha under terminens lopp samt vid afslutningen utdelats sammanlagt 4,900 kr.

Nils Svanfeldt, den svenske sångaren, ger den 8 jan. konsert i Musikaliska akademien.

Rättelser.

I förra rumrets notis om C. v. Platens »Silhouettes biographiques d'Artistes» kom Tommaso Salvini att uppgifvas som sångare i st. f. skådespelare, hvarjämte primadonnan Russ' förnamn är Giannina, ej Giovanna.

GODT NYTT ÅR

tillönskas Svensk Musiktidnings ära-
 de prenumeranter af

Redaktören
 FRANS JOH. HUSS.

Richard Anderssons Musikskola

LÄROÄMNET: Piano, Violin, Violoncell, Solosång, Plastik, Scenisk framställning, Allmän Musikkärlära och Harmoniklära.

Vårterminen börjar den 12 jan 1912.

Anmälningstid: onsdag den 10 jan. kl. 12—2 och 5—6 e. m. Mottagningstid för skolan kl. 1/22—1/23 e. m. alla dagar från den 12 januari.

Richard Anderssons mottagning från den 12 jan.: onsdagar och lördagar kl. 1/22—1/23 e. m.

Brunnsgatan 28, 2 tr., Stockholm.

Lektionslokaler å Söder, Östermalm o. öfre Norrmalm,

Filialer finnas i Uppsala, Djursholm och Saltsjöbaden.

(G. 34559).

F. d. Operasångerskan

Fru PAULA LIZELL

återtager sin undervisning **i plastik och scenisk framställning.**

Onsdagen den 10 jan. 1912.

Adr. Johannesgatan 22 n. b. — Allm. Tel. 216 10.

(G. 34560.)

Undertecknad återtager sina **privata pianolektioner** den 10 januari 1912.

SVEN LIZELL

Lärare i pianospelning vid Rich. Anderssons Musikskola.

Adr.: Johannesgatan 22, n. b. — Allm. Tel. 216 10.

(G. 34561.)

Stockholms Musikinstitut

Brahegatan 7 B, ö. g., 3 tr. upp. Allm. Tel 115 96.

Vårterminen börjar den 9 januari. Anmälningstid: Måndagen den 8 januari kl. 1/21—1/24 samt 1/26—1/27 e. m. Under terminen anmälningstid Måndagar och Torsdagar kl. 1/22—1/23. Prospekt tillhandahålles.

Sigrid Carlheim-Gyllensköld.

Svensk Musiktidning.

Mordiskt Musikblad. — 32:a årg., — för hvarje musikaliskt hem.

utgifves 1912 efter samma plan som förut, innehållande **populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc.** Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris **5 kronor** pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten bäst å posten.**

Obs! Nyttan af en musiktidning för musikkundningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tipnindar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast utveckladt. Svensk musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i **Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.**

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmnier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumntets bestånd.

Obs! Hufvuddepot för Blüthners och Rönischs världsberömda Flyglar och Pianinos.

Pianomagasin

Största lager af bästa svenska och utländska fabrikat.

OBS! Hufvuddepot för Kgl. Hofleverantörerna **Malmsjö o. Billberg, Unbel & Lechleiter, Schiedmazer** samt Orglar från Skandinaviska Orgelfabriken.

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma betalningsvillkor.

Stort lager af prima uthyrningsinstrumenter.

Gust. Pettersson & C:os A.-B

Malmskilnadsg. 13, Stockholm.

Föreståndare

Dir. Albert Lindström.

Etablerad 1870.

R. T. 67 32.

A. T. 78 31.

Obs! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

— Innehåll —

Adolf Wiklund (med porträtt). — Sven Kjellström (med porträtt). — Andreas Hallén (med porträtt). — Prenumerationsanmälan. — Våra Operaförhållanden. — Från Romas horisont hösten 1911 af Carl von Platen. — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten. — Annonser.